

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2020 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy z odwołania P. O. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy w związku z odwołaniem od decyzji organu rentowego z dnia 17 października 2018 r. oddalił odwołanie.

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 20 stycznia 2017 roku P. O. uległ wypadkowi przy pracy, w wyniku którego doznał urazu zmiążdżeniowego skutkującego wieloodłamowym złamaniem trzonu lewej kości ramiennej, złamaniem trzonów obu kości lewego przedramienia oraz rany szarpanej obwodowej części lewego ramienia. Stwierdzono również częściowe uszkodzenie lewego nerwu pośrodkowego i lewego nerwu promieniowego.

W piśmie z dnia 22 czerwca 2018 roku, skierowanym do (...) S.A., wnioskodawca zgłosił szkodę na osobie wyrządzoną poszkodowanemu w dniu 20 stycznia 2017 roku przez ubezpieczonego (...) Sp. z o.o. w B. i z tego tytułu wezwał (...) S.A. do zapłaty na rzecz poszkodowanego kwoty 84.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek wypadku przy pracy z dnia 20 stycznia 2017 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie oraz kwot po 2.500 złotych miesięcznie tytułem renty w związku z całkowitą niezdolnością do pracy i pogorszeniem widoków powodzenia na przyszłość, począwszy od 21 stycznia 2017 roku.

Orzeczeniem z dnia 4 lipca 2018 roku Komisja Lekarska ZUS ustaliła łącznie 24% stałego uszczerbku na zdrowiu wnioskodawcy spowodowanego skutkami wypadku przy pracy z dnia 20 stycznia 2017 roku, w tym 7% z pozycji tabeli 113a, 7% z pozycji tabeli 123a, 5% z pozycji tabeli 181f oraz 5% z pozycji tabeli 181j.

Decyzją z dnia 11 lipca 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał P. O. jednorazowe odszkodowanie z tytułu stałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy, jakiemu ubezpieczony uległ w dniu 20 stycznia 2017 roku. Wysokość stałego uszczerbku na zdrowiu ustalono na 24% na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 4 lipca 2018 roku.

W dniu 10 września 2018 roku pełnomocnik wnioskodawcy otrzymał opinie medyczne od towarzystwa ubezpieczeń, z których wynikało, iż stały uszczerbek na zdrowiu P. O. powstały na skutek wypadku przy pracy z dnia 20 stycznia 2017 roku wynosi 36%, w tym 12% z pozycji tabeli 113c, 7% z pozycji tabeli 123b, 2% z pozycji tabeli 132, 11% z pozycji tabeli 181i oraz 4% z pozycji tabeli 181f.

W piśmie złożonym w dniu 25 września 2018 roku wnioskodawca wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o wznowienie postępowania zakończonego decyzją z dnia 11 lipca 2018 roku w sprawie ustalenia u poszkodowanego procentowego uszczerbku na zdrowiu i ustalenia wysokości odszkodowania odpowiadającemu temu uszczerbkowi z uwagi na pojawienie się nowych dowodów w sprawie. Do wniosku, jako nowe dowody, załączono opinie medyczne otrzymane od (...) S.A.

Zarówno opinia lekarska Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 4 lipca 2018 roku jak i orzeczenie lekarza orzecznika (...) S.A. zawierają całościowe orzeczenia dotyczące obrażeń odniesionych przez wnioskodawcę w wypadku przy pracy z dnia 20 stycznia 2017 roku. Wszystkie okoliczności dotyczące stanu zdrowia wnioskodawcy, które brał pod uwagę ubezpieczyciel (...) S.A. były brane pod uwagę również przez komisję lekarską ZUS.

Komisja Lekarska ZUS wzięła pod uwagę m. in. ograniczenia ruchomości lewej ręki poszkodowanego, zniekształcenia lewej ręki poszkodowanego (ustawienie dopromieniowe ręki, szponowate ustawienie palców I-V ręki lewej, opozycja kciuka do palca), powikłania zrostu odczynem zapalnym.

Stan faktyczny został ustalony na podstawie przedstawionej dokumentacji, zeznań wnioskodawcy oraz na podstawie opinii biegłych: z zakresu chirurgii i z zakresu neurologii. Stwierdzenie okoliczności istotnych dla rozpoznania niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego. Pełne wyjaśnienie spornych okoliczności wymagało bowiem wiadomości specjalnych, jakimi Sąd nie dysponował. Wnioski obu opinii były zgodne i prowadziły do ustalenia, iż do wniosku o wznowienie postępowania nie załączono nowych dowodów, ani nie przedstawiono nowych okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji. Należy przy tym podkreślić, iż opinie zostały doręczone stronom z zobowiązaniem do wypowiedzenia się odnośnie opinii, zgłoszenia zarzutów i wniosków, pod rygorem uznania opinii za niekwestionowane.

Wnioskodawca zakwestionował obie opinie. W zastrzeżeniach do opinii pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o ich uszczegółowienie poprzez udzielenie odpowiedzi na pytania:

- dotyczące stwierdzonego w opinii braku wyników badań elektromiograficznych nerwów pośrodkowego lewego i promieniowego lewego z dnia 23 października 2017 roku i z dnia 7 maja 2018 roku i związanej z powyższym wątpliwości czy lekarze orzecznicy ZUS wydając orzeczenie o stanie zdrowia poszkodowanego nie wzięli pod uwagę stanu tych nerwów;
- dotyczące wzięcia pod uwagę przez lekarzy orzeczników ZUS urazów wnioskodawcy w postaci ograniczenia ruchomości lewej ręki poszkodowanego, zniekształcenia lewej ręki poszkodowanego (ustawienie dopromieniowe ręki, szponowate ustawienie palców I-V ręki lewej, opozycja kciuka do palca), powikłania zrostu odczynem zapalnym.

W ostatnich zastrzeżeniach do opinii biegłego z zakresu neurologii pełnomocnik wnioskodawcy prosił o wskazanie dokumentu, z którego wynika ujawnienie opisanych wyżej urazów oraz daty ich ujawnienia, o wskazanie, czy urazy te miały wpływ na wysokość ustalonego przez Komisję ZUS uszczerbku na zdrowiu i w jakim zakresie, wskazanie kwalifikacji w/w urazów wg załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku oraz wskazanie z jakiego powodu urazy te nie zostały ujawnione w treści orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 4 lipca 2018 roku poprzez przytoczenie ich kwalifikacji.

W przedstawionej opinii uzupełniającej biegły z zakresu neurologii zaznaczył, iż z opisu badania wykonanego przez Komisję Lekarską ZUS wynika, iż wynik badania przewodnictwa nerwowego z dnia 7 maja 2018 roku nie był znany członkom Komisji, jednak biegły jednocześnie wyjaśnił, iż wynik tego badania nie stanowi nowej okoliczności w sprawie, albowiem analizując wyniki badań z dnia 23 października 2017 roku (którego wynik znany był komisji lekarskiej ZUS) oraz z dnia 7 maja 2018 roku należy zauważyć, iż w obu badaniach opisano podobne wyniki przewodzenia. Nadto biegły zaznaczył, iż sam wynik badania przewodnictwa nie wpływa na uszczerbek na zdrowiu. Jako taki należy rozumieć istotne ograniczenie sprawności – w tym przypadku sprawności manualnej – ocenianej w badaniu przedmiotowym i które jest skutkiem uszkodzenia nerwów kończyny, a nie sam fakt uszkodzenia nerwów widoczny w badaniu przewodnictwa. Biegły zaznaczył, iż brak jest danych na podstawie jakiego ograniczenia sprawności manualnej w badaniu AVIVA oceniano inny uszczerbek na zdrowiu, niż został oceniony przez Komisję Lekarską ZUS.

Odnosząc się do kolejnych zarzutów biegły z zakresu neurologii zaznaczył, iż objawy wnioskodawcy w postaci ograniczenia ruchomości lewej ręki poszkodowanego, zniekształcenia lewej ręki poszkodowanego (ustawienie dopromieniowe ręki, szponowate ustawienie palców I-V ręki lewej, opozycja kciuka do palca), powikłania zrostu odczynem zapalnym są opisane w karcie badania wykonanego przez komisję lekarską ZUS w dniu 4 lipca 2018 roku. Biegły zaznaczył przy tym, iż objawy te dotyczą zmian w układzie kostno-stawowym. W opinii uzupełniającej wyjaśniono, iż w karcie badania wykonanego przez komisję lekarską ZUS w dniu 4 lipca 2018 roku opisano objawy neurologiczne, w tym osłabienie czucia na opuszkach 1-3 lewej ręki, osłabienie uścisku lewej ręki, niewielki zanik mięśni kłębu lewego kciuka, ograniczenie dociskania palca 5-ego lewej ręki. Te opisane objawy neurologiczne wynikające z uszkodzenia nerwów pośrodkowego i promieniowego zostały orzeczone zgodnie z pkt 181f i 181j tabeli uszczerbków jako dotyczące uszkodzenia nerwów pośrodkowego i promieniowego.

Do wszystkich zastrzeżeń zgłoszonych przez wnioskodawcę odniósł się w swojej opinii uzupełniającej biegły z zakresu chirurgii, podkreślając ponownie, iż zarówno opinia lekarska Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 4 lipca 2018 roku jak i orzeczenie lekarza orzecznika (...) S.A. zawierają całościowe orzeczenia dotyczące obrażeń odniesionych przez wnioskodawcę w przedmiotowym wypadku przy pracy. Biegły zaznaczył, iż lekarze (...) i lekarze ZUS przy ocenie uszczerbku na zdrowiu wnioskodawcy wzięli pod uwagę uszkodzenie lewego nerwu pośrodkowego i lewego nerwu promieniowego. Wyjaśniono, iż biegły wskazując na brak wyników badania (...) z dnia 23 października 2017 roku i 7 maja 2018 roku w aktach sprawy nie wskazywał jednocześnie na pominięcie rozpoznań uszkodzeń nerwów u wnioskodawcy w toku postępowania orzeczniczego przez organem rentowym. Zaznaczono, iż komisja lekarska ZUS wzięła pod uwagę wyniki badania elektromiograficznego z dnia 23 października 2017 roku. Biegły wyjaśnił nadto, iż komisja lekarska ZUS wydając orzeczenie wzięła pod uwagę wszystkie urazy wymienione przez wnioskodawcę w zarzutach do opinii głównej biegłego.

Kwestionując opinię neurologa wnioskodawca zwrócił nadto uwagę, iż biegły w opinii odnosił się do orzeczenia komisji lekarskiej ZUS z dnia 11 lipca 2018 roku, podczas gdy orzeczenie to wydano w dniu 4 lipca 2018 roku. W opinii Sądu powyższy zarzut wskazuje jedynie na oczywistą omyłkę pisarską, nie mogąc mieć wpływu na ocenę merytorycznej wartości opinii biegłego.

Ponownie kwestionując opinię biegłego z zakresu chirurgii wnioskodawca ograniczył się do stwierdzenia, iż jego zdaniem wniosek opinii, iż zarówno opinia lekarska Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 4 lipca 2018 roku jak i orzeczenie lekarza orzecznika (...) S.A. zawierają całościowe orzeczenia dotyczące obrażeń odniesionych przez wnioskodawcę w wypadku przy pracy z dnia 20 stycznia 2017 roku, nie znajduje odzwierciedlenia w okolicznościach sprawy. Wnioskodawca nie wskazał przy tym na uchybienia biegłego przy wydawaniu opinii i formułowaniu wniosków, które mogłyby ją podważać. Stwierdził jedynie, iż jego zdaniem nie dokonanie przez lekarzy orzeczników ZUS kwalifikacji doznanych przez wnioskodawcę obrażeń w sposób tożsamy jak uczynił to lekarz orzecznik towarzystwa ubezpieczeniowego świadczy o tym, iż nie brali oni pod uwagę wszystkich obrażeń przy ocenie stanu zdrowia poszkodowanego.

Należy podkreślić, iż podstawą zakwestionowania opinii nie może być fakt, iż treść wydanej w sprawie opinii nie jest zbieżna z zapatrywaniami oraz stanowiskiem w sprawie danej strony. Innymi słowy, nie można kwestionować opinii tylko dlatego, że de facto strona nie jest zadowolona z opinii przedstawionej przez biegłego. Jak słusznie wskazuje się w judykaturze, opowiedzenie się za odmiennym stanowiskiem oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by upewnić się, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona kwestionująca (tak m. in.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2013 roku w sprawie III AUa 1180/12, LEX 1294835; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 lutego 2013 roku w sprawie I ACa 76/12, LEX 1312019). Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem, przyczynami mogącymi przemawiać za koniecznością uzyskania dodatkowej opinii od innego biegłego są na przykład nielogiczność wyciągniętych przez niego wniosków, zawarcie w opinii sformułowań niekategorycznych, niejednoznacznych czy też brak dostatecznej mocy przekonywującej opinii (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 lutego 2013 roku w sprawie I ACa 980/12, LEX 1293767; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 kwietnia 2013 roku w sprawie I ACa 148/13, LEX 1313335).

Sporządzone w niniejszej sprawie opinie cechują się spójnością, logicznością i analitycznością wywodów. Zostały sporządzone przez lekarzy: chirurga i neurologa, będących biegłymi sądowymi; przez osoby mające wieloletnie doświadczenie zawodowe i dające rękojmię sporządzenia opinii zgodnie z zasadami sztuki.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustawa z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1205 ze zm.) nie reguluje kwestii wznowienia postępowania o jednorazowe

odszkodowanie dla ubezpieczonego, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wyniku wypadku przy pracy.

Zgodnie z treścią art. 58 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa oraz ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Zgodnie natomiast z treścią art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 roku. poz. 1270 ze zm.) w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Nowe dowody w rozumieniu art. 114 ust. 1 u.e.r.f.u.s. to ujawnione dowody istniejące przed wydaniem decyzji, jak i dowody uzyskane po wydaniu decyzji pod warunkiem, że wynikają z nich fakty uwzględniane w decyzji. Organ rentowy bez przedstawienia nowych dowodów nie ma prawa do zmiany decyzji pierwotnej, jedynie na podstawie odmiennej oceny dowodów. Natomiast przedstawienie nowych dowodów, aby mogło być skuteczne, to jest aby mogło doprowadzić do przyznania prawa do świadczenia, powinno prowadzić do zmiany ustalonych poprzednio ustaleń faktycznych. Na podstawie nowych dowodów powinno dojść do uzupełnienia okoliczności faktycznych o nowe nieprzedstawione-nerozważane uprzednio lub zmiany poprzednich ustaleń, poprzez ponowną ocenę dowodów. Wzruszenie poprzedniego rozstrzygnięcia może nastąpić w sytuacji przedstawienia nowych dowodów, podważających wiarygodność uprzednio zgromadzonego materiału dowodowego, w tym dowodów uzyskanych już po wydaniu decyzji ZUS, pod warunkiem jednak, że wynikają z nich fakty powstałe przed tym momentem (wyrok SA w Łodzi z dnia 26 kwietnia 2017 r., III AUa 488/16, LEX nr 2295243). Z nowych dowodów muszą wynikać nie jakiegokolwiek nieuwzględnione wcześniej okoliczności, ale okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość, tzn. za nowymi dowodami musi stać potencjalna możliwość dokonania innych, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia (art. 227 k.p.c.), ustaleń faktycznych niż te, które weszły do podstawy faktycznej wyroku, przesądzając o oddaleniu odwołania (zob. wyrok SN z dnia 19 października 2017 r., II UK 454/16, LEX nr 2408322, i wyrok SA w Katowicach z dnia 21 czerwca 2018 r., III AUa 523/18, LEX nr 2522666).

Nowe okoliczności natomiast to takie, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie zostały uwzględnione przez organ rentowy (wyrok SN z dnia 12 stycznia 2001 r., II UKN 182/00, OSNAPiUS 2002 nr 17, poz. 419). Podstawy do wznowienia przez organ rentowy postępowania o ponowne ustalenie prawa do świadczeń nie może stanowić odmienna ocena dowodów, na podstawie których została wcześniej wydana prawomocna decyzja w sprawie świadczeń, lecz wykrycie takich okoliczności faktycznych, które istniały przed wydaniem decyzji, lecz były organowi rentowemu nieznanne. (por. uchwała SN z dnia 5 czerwca 2003 r., III UZP 5/03, OSNP 2003 nr 18, poz. 442).

Należy zgodzić się ze stanowiskiem organu rentowego prezentowanym w niniejszej sprawie, iż jako „nowy dowód” bądź „nowa okoliczność” w rozumieniu art. 114 ust. 1 u.e.r.f.u.s. nie może być traktowane złożenie przez wnioskodawcę opinii lekarzy orzeczników (...) S.A. Z przeprowadzonego w sprawie postępowania wynika bowiem, iż zarówno lekarze (...) jak i lekarze ZUS przy ocenie uszczerbku na zdrowiu wnioskodawcy wzięli pod uwagę te same dowody (dokumentację medyczną), uwzględniając przy tym te same urazy ubezpieczonego. Wszystkie okoliczności dotyczące stanu zdrowia wnioskodawcy, które brał pod uwagę ubezpieczyciel (...) S.A. były brane pod uwagę również przez komisję lekarską ZUS. Dokonano przy tym wyłącznie odmiennej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. W przedstawionej opinii uzupełniającej biegły z zakresu neurologii zaznaczył, iż z opisu badania wykonanego przez Komisję Lekarską ZUS wynika, iż wynik badania przewodnictwa nerwowego z dnia 7 maja 2018 roku nie był znany członkom Komisji, jednak biegły jednocześnie wyjaśnił, iż wynik tego badania nie stanowi nowej okoliczności w sprawie, albowiem analizując wyniki badań z dnia 23 października 2017 roku (którego wynik znany był komisji lekarskiej ZUS) oraz z dnia 7 maja 2018 roku należy zauważyć, iż w obu badaniach opisano podobne wyniki przewodzenia. Nadto biegły zaznaczył, iż sam wynik badania przewodnictwa nie wpływa na uszczerbek na zdrowiu.

Jako taki należy rozumieć istotne ograniczenie sprawności – w tym przypadku sprawności manualnej – ocenianej w badaniu przedmiotowym i które jest skutkiem uszkodzenia nerwów kończyny, a nie sam fakt uszkodzenia nerwów widoczny w badaniu przewodnictwa.

Podkreślić w tym miejscu wypada, iż w postępowaniu dotyczącym możliwości wznowienia postępowania w danej sprawie przedmiotem rozważań Sądu pozostaje jedynie spełnienie przesłanek określających dopuszczalność wznowienia postępowania. Wniosek o wznowienie postępowania w trybie art. 114 u.e.r. FUS nie może bowiem służyć ominięciu przepisów dotyczących terminu i sposobu wniesienia środka odwoławczego i zakwestionowaniu prawomocnego orzeczenia w każdym czasie, dogodnym dla strony zainteresowanej. Z powyższych względów Sąd nie rozważał słuszności oceny dowodów dokonanej przez organ rentowy w postępowaniu w sprawie przyznania wnioskodawcy prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd stosownie do treści art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Apelację od w/w decyzji złożył wnioskodawca reprezentowany przez radcę prawnego i zaskarżył wyrok w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania cywilnego w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. art. 323 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 4 k.p.c., tj. bezwzględnie nieważność postępowania będącą wynikiem nienależytej obsady składu orzekającego w sprawie, którą to okoliczność skarżący wywodzi z faktu, iż na doręczonym skarżącemu odpisie zaskarżonego wyroku widnieje adnotacja, że przewodniczącym składu orzekającego była „sędzia Magdalena Kasprzyk”, podczas gdy postępowanie rozpoznawcze, aż do zamknięcia rozprawy, prowadzone było przez SSR Krzysztofa Rybkę.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia zarzutu nieważności postępowania, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił inne naruszenia przepisów postępowania cywilnego w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

II. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 285 § 1 k.p.c. poprzez błędne założenie, że wydane w sprawie opinie biegłych są spójne, precyzyjne, logiczne i weryfikowalne podstawami teoretycznymi, a przez to, że dają podstawę do wniosku, iż ocena stanu zdrowia poszkodowanego wyartykułowana na gruncie Orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 04.07. (...). zawiera kompletną (całościową) ocenę obrażeń ciała poszkodowanego, dyskwalifikując tym samym opinię lekarzy (...) S.A. w W. jako źródło nowych dowodów i okoliczności, podczas gdy:

- biegli sądowi jednoznacznie stwierdzili, że wyniki badań elektromiograficznego nerwów pośrodkowego lewego i promieniowego lewego z dnia 23.10.2017 r. i z dnia 07.05.2018 r. nie były znane członkom składu orzekającego Komisji Lekarskiej ZUS,
- biegli sądowi zaprzeczając tezie skarżącego, iż lekarze orzecznicy Komisji Lekarskiej ZUS nie wzięli pod uwagę na gruncie Orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 04.07.2018 r. urazów poszkodowanego w postaci ograniczenia ruchomości lewej ręki, zniekształcenia lewej ręki (ustawienie dopromieniowe ręki, szponiowate ustawienie palców I - IV ręki lewej, opozycja kciuka do palca) oraz powikłania zrostu odczynem zapalnym (a zatem urazów o charakterze stricte kostno-stawowym) wskazali jedynie, że urazy zostały opisane w karcie badania z dnia 04.07.2018 r., mimo, że w dalszej części wyjaśnień biegli wskazali, że w tejże karcie badania z dnia 04.07.2018 r. opisano objawy neurologiczne, a nie kostno-stawowe,
- skarżący w toku sprawy przedstawił opinię lekarską lekarzy orzeczników (...) S.A. w W., w której to w sposób znacznie szerszy rozpoznano i zakwalifikowano urazy poszkodowanego, aniżeli uczyniono to na gruncie Orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 04.07.2018 r.

W związku z powyższym skarżący wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie
- zmianę zaskarżonego wyroku i zobowiązanie organu rentowego do wznowienia postępowania zakończonego decyzją ZUS I Oddziału w Ł. z dnia 11 lipca 2018 roku, znak: JO/001/021160850, a także ustalenie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie wznowienia postępowania w ustawowym terminie,
- zasądzenie od organu rentowego na rzecz poszkodowanego P. O. kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych,
- rozpoznanie sprawy także pod nieobecność poszkodowanego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd drugiej instancji nie dopatrył się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym naruszenia przepisów prawa materialnego czy przepisów postępowania.

Zarzut naruszenia art. 323 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 4 k.p.c. należy uznać za chybiony.

W myśl art. 323 k.p.c., wyrok może być wydany jedynie przez sędziów, przed którymi odbyła się rozprawa poprzedzająca bezpośrednio wydanie wyroku.

Zgodnie z treścią art. 379 pkt 4 k.p.c., nieważność postępowania zachodzi: jeżeli skład sądu orzekającego był spreczny z przepisami prawa albo jeżeli w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy.

Jak trafnie wskazał SN (wyr. SN z 28 września 2004 r., II PK 163/04, L.), przepis art. 323 k.p.c. nie wymaga, aby wszystkie posiedzenia zmierzające do rozpoznania sprawy odbywały się (całe postępowanie dowodowe toczyło się) przed tym samym składem orzekającym, ale wymaga, aby wyrok był wydany przez ten sam skład sądu, przed którym odbyła się ostatnia rozprawa, bezpośrednio poprzedzająca wydanie orzeczenia. Użyty w art. 323 k.p.c. termin "sędziowie" oznacza także ławników, jeżeli ich udział w rozprawie – w ramach składu orzekającego – wynika z przepisów prawa procesowego.

Naruszenie art. 323 k.p.c. prowadzi do nieważności postępowania.

Natomiast w niniejszej sprawie wbrew twierdzeniom apelacji nieważność postępowania nie zachodzi albowiem w zaskarżonym wyroku wskazano jako przewodniczącego sędziego Magdalenę Kasprzak, przed którą odbywała się ostatnia rozprawa (9.01.2020 r.) poprzedzająca wydanie wyroku.

Sędzia Magdalena Kasprzak została referentem w niniejszej sprawie na mocy zarządzenia z dnia 12 grudnia 2019 r. wydanego zgodnie z §70 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości – Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1141).

A zatem zarzut naruszenia art. 323 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 4 k.p.c. należy uznać za niezasadny.

Niezasadny jest także zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 285 §1 k.p.c.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

W myśl art. 285 §1 k.p.c., opinia biegłego powinna zawierać uzasadnienie.

Z kolei art. 278 § 1 k.p.c. stanowi, iż dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczająca poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPIUS 2002/1/26).

Zdaniem Sądu II instancji niewątpliwie jest, że w niniejszym postępowaniu niezbędne okazały się wiadomości specjalne i musiały znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego, nie zaś tylko w subiektywnym odczuciu zainteresowanej rozstrzygnięciem strony.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinie biegłych lekarzy chirurga oraz neurologa.

Wskazany biegły chirurg w oparciu o dokumentację medyczną zgromadzoną w aktach stwierdził, że zarówno opinia lekarska Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 lipca 2018 r. jak i orzeczenie lekarza orzecznika (...) S.A. zawierają całościowe orzeczenia dotyczące obrażeń odniesionych przez wnioskodawcę w przedmiotowym wypadku przy pracy. Lekarze (...) oraz lekarze ZUS wzięli pod uwagę uszkodzenie lewego nerwu pośrodkowego i lewego nerwu promieniowego u wnioskodawcy, orzekając adekwatny uszczerbek na zdrowiu.

Biegły dodał nadto, iż objawy wnioskodawcy w postaci ograniczenia ruchomości lewej ręki poszkodowanego, zniekształcenia lewej ręki poszkodowanego (ustawienie dopromieniowe ręki, szponowate ustawienie palców I-V ręki lewej, opozycja kciuka do palca), powikłania zrostu odczynem zapalnym są opisane w karcie badania wykonanego przez komisję lekarską ZUS w dniu 4 lipca 2018 roku. Biegły zaznaczył przy tym, iż opisano objawy neurologiczne, w tym osłabienie czucia na opuszkach 1-3 lewej ręki, osłabienie uścisku lewej ręki, niewielki zanik mięśni kłębku lewego kciuka, ograniczenie dociskania palca 5-ego lewej ręki. Te opisane objawy neurologiczne wynikające z uszkodzenia nerwów pośrodkowego i promieniowego zostały orzeczone zgodnie z pkt 181f i 181j tabeli uszczerbków jako dotyczące uszkodzenia nerwów pośrodkowego i promieniowego.

Zaś biegły neurolog wskazał, że w aktach sprawy po dacie wydania decyzji przez Komisję Lekarską ZUS w dniu 11 lipca 2018 r. nie pojawiły się nowe okoliczności dotyczące stanu zdrowia wnioskodawcy, w szczególności podczas badania przez LO AVIVA. Wszystkie okoliczności dotyczące stanu zdrowia wnioskodawcy, które brał pod uwagę LO AVIVA były brane pod uwagę również przez Komisję Lekarską ZUS. Biegły podał, że w dokumentacji lekarskiej zawartej w aktach ZUS znajduje się wynik badania przewodnictwa nerwowego z dnia 23 października 2017 r. Z opisu badania wykonanego przez Komisję Lekarską ZUS w dniu 4 lipca 2018 r. wynika, że wynik takiego badania wykonanego w dniu 7 maja 2018 r. nie był znany członkom Komisji. Analizując wyniki tych badań opisano podobne wyniki przewodzenia. Biegły neurolog dodał, że sam wynik badania przewodnictwa nie wpływa na uszczerbek na zdrowiu.

Należy wskazać, co słusznie ustalił Sąd Rejonowy, że wnioski obu opinii biegłych były zgodne i prowadziły do ustalenia, iż do wniosku o wznowienie postępowania nie załączono nowych dowodów, ani nie przedstawiono nowych okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji.

Uznać zatem należy, że w rozpoznawanej sprawie biegli w sposób logiczny i przekonujący uzasadnili swoje stanowisko. Skarżący w apelacji nie przedstawił żadnych uzasadnionych zarzutów, które skutecznie podważałyby wskazane powyżej ustalenia lekarskie. Zauważyć należy, iż biegli szczegółowo, spójnie oraz logicznie przedstawili wnioski końcowe i odnieśli się do wszystkich zarzutów stawianych przez stronę w opiniach uzupełniających. To, że strona z nimi się nie zgadza nie znaczy, że opinia jest wybiórcza czy niepełna. Sąd Rejonowy nie miał żadnych zastrzeżeń co do wniosków końcowych opinii biegłych i nie widział potrzeby dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, ponieważ dotychczas wydane opinie wyjaśniły istotne okoliczności w sposób wyczerpujący.

Uwzględniając powyższe Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie. Rozważył cały zebrany w sprawie materiał dowodowy i na jego podstawie trafnie wywiódł, iż odmienna ocena dowodów (tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie) nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania.

Należy w tym miejscu za Sądem Rejonowym ponownie wskazać, że nowe dowody w rozumieniu art. 114 ust. 1 tej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1383 ze zm.), to ujawnione dowody istniejące przed wydaniem decyzji, jak i dowody uzyskane po wydaniu decyzji pod warunkiem, że wynikają z nich fakty uwzględniane w decyzji. Organ rentowy bez przedstawienia nowych dowodów nie ma prawa do zmiany decyzji pierwotnej, jedynie na podstawie odmiennej oceny dowodów. Natomiast przedstawienie nowych dowodów, aby mogło być skuteczne, to jest aby mogło doprowadzić do przyznania prawa do świadczenia, powinno prowadzić do zmiany ustalonych poprzednio ustaleń faktycznych. Na podstawie nowych dowodów powinno dojść do uzupełnienia okoliczności faktycznych o nowe nieprzedstawione/nierozważane uprzednio lub zmiany poprzednich ustaleń, poprzez ponowną ocenę dowodów. Wzruszenie poprzedniego rozstrzygnięcia może nastąpić w sytuacji przedstawienia nowych dowodów, podważających wiarygodność uprzednio zgromadzonego materiału dowodowego /wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 kwietnia 2017 r.

III AUa 488/16, legalis nr 1611723/

Sąd Okręgowy w pełni podziela także stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 września 2018 r., I UK 90/18, zgodnie z którym przymiot „nowości” w rozumieniu art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, mają okoliczności i dowody nieujawnione w poprzednim postępowaniu zapoczątkowanym wnioskiem ubezpieczonego, które w przypadku zaskarżenia decyzji odmawiającej prawa do świadczenia kończy się wydaniem prawomocnego wyroku. Chodzi zatem o dowody i okoliczności, które nie były dotychczas ocenione nie tylko przez organ rentowy, ale i przez sąd odwoławczy badający zasadność odmowy prawa do świadczenia /legalis nr 1857931/.

Uwzględniając powyższe należy wskazać, że przeprowadzone postępowanie w niniejszej sprawie wykazało, że zarówno lekarze (...) S.A. jak i lekarze ZUS przy ocenie uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego wzięli pod uwagę tą samą dokumentację medyczną przy uwzględnieniu tych samych urazów wnioskodawcy. Komisja Lekarska ZUS dokonała odmiennej od lekarzy (...) oceny zebranych dowodów. Natomiast odmienna ocena materiału dowodowego nie może stanowić podstawy do wznowienia postępowania w trybie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

A zatem wyrok Sądu Rejonowego w pełni zatem odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.

Przewodniczący :

Sędziowie:

K.K.-W.